ANUNȚURI

• În aceste zile se împlinește un an de la adormirea surorii noastre **Adriana-Ramona**. Pare că a plecat la Hristos de multă vreme, dar ne-a rămas mereu în inimă, căci e cu inima lângă noi. Dumnezeu să o așeze cu drepții!

• Arhiepiscopia Aradului organizează de 1 iunie începând cu ora 10, **Ziua Copilului** la terenul de fotbal din cartierul Bujac situat pe strada INDEPENDENTEI NR. 3. Programul va cuprinde: ateliere de pictură pe față, jocuri interactive, activități sportive, teatru de păpuși, tobogane gonflabile și mascote din desene animate.

Orașul florilor - desen realizat de Denisa

ȘTIRI

• **Inima neputrezită a Sfântului Luca – doctorul Crimeii și Icoana Făcătoare de minuni Prodromița** au sosit joi, la Biserica Dealului din Sibiu. Credincioșii din Sibiu și din toată țara sunt așteptați să se roage. Icoana Prodromița și Inima Sfântului Luca doctorul Crimeii vor rămâne la Sibiu până în 5 iunie. (*sursa: oradesibiu.ro)*

• Credincioșii care s-au închinat săptămâna trecută în **Biserica Sf. Mormânt de la Ierusalim** au observat că **mai multe icoane din două capele izvorau mir** *(foto)*. Patriarhia Ierusalimului a anunțat că va cerceta fenomenul. (*sursa: orthodoxchristian.com)*

• Sfânta Chinotită a **Muntelui Athos a transmis un comunicat referitor la situația din Ucraina**. Reprezentanții Sfântului Munte își exprimă „profunda întristare pentru pierderea atâtor frați ai noștri" și își afirmă compasiunea pentru victimele conflictului „care se desfășoară din 2014 între frați care au fost uniți timp de secole prin aceeași credință și aceeași istorie întru Hristos". „Sfântul Munte se roagă neîncetat zi și noapte pentru pace în toată lumea și în special pentru zonele care se confruntă cu războaie", precizează comunicatul. (*sursa: basilica.ro)*

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Pr. Constantin Necula -

DUMNEZEU ȘI INIMA OMULUI.
Tihna clipei cu personalități din România

Acest volum este o invitație la o lectură relaxată și relaxantă, dar nu lipsită de consistență, căci interlocutorii sunt profesioniști din diverse domenii de activitate – medici, profesori, artiști, actori, jurnaliști – care își împărtășesc din bogata lor experiență de viață, „la un ceai" sau „la o cafea" de vorbă cu părintele Constantin Necula, pornind de la situația sanitară actuală...

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

„În timpurile acestea artificiale, care ne-au îndepărtat de natură, de creația lui Dumnezeu, am devenit nerecunoscători.

CUM SPOREȘTE HARUL?

Un ascet din Muntele Athos, ucenic al lui Gheron Iosif, mi-a povestit odată:

„Eram singur cu Gheronda și el mi-a spus:

- Mulți ani au trecut, copilul meu, până când am putut înțelege taina dobândirii harului.

Atunci l-am întrebat pe Sf. Iosif:

- Cum crește harul în om, părinte?

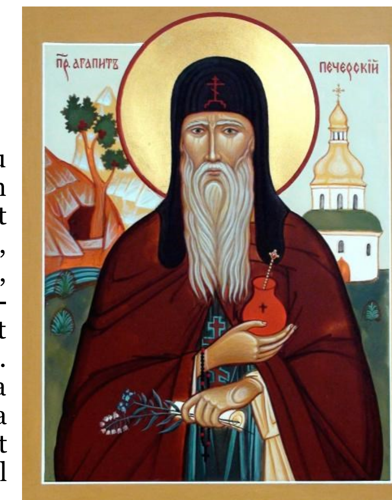
Dar Gheronda a tăcut și nu mi-a răspuns. Iar eu nu am mai insistat. Și au trecut mulți ani până am putut înțelege și eu."

Atunci i-am pus și eu aceeași întrebare:

- Cum crește harul în om, părinte? Că a fost nevoie de atâția ani și de atâta nevoință ca sfinția ta și Gheron Iosif să pricepeți.

Iar el mi-a răspuns:

Sf. Agapit, doctorul fără de arginți
(1 iunie)

El a fost ucenicul Sfântului Antonie de la Lavra Peșterilor. A vindecat oameni cu rugăciunea și cu leacuri din ierburi, din care însuși pregătea un fel de pâine. În acest fel el l-a vindecat pe cneazul Vladimir Monomahul, din care pricină Agapit s-a făcut vestit pretutindeni. Din invidie față de el, medicul personal al cneazului, un armean, a început să-l jignească pe Agapit. Când însuși Agapit a căzut bolnav, armeanul a venit la el și, examinându-l, i-a zis că nu mai avea decât trei zile de trăit, și că dacă totuși nu va muri, atunci el, armeanul, se va face monah. Agapit atunci i-a zis că Domnul i-a descoperit lui că va muri nu în trei zile, ci în trei luni. După cum s-a și întâmplat. După moartea lui Agapit, armeanul a venit la Lavra Peșterilor din Kiev și l-a rugat stăruitor pe stareț să-l tundă monah, deoarece, a zis el, Agapit i s-a înfățișat în vis și i-a amintit de făgăduința lui. Așa s-a pocăit fostul invidios, făcând-se monah smerit. Sfântul Agapit s-a odihnit în Domnul cam pe la anul 1095.

- Harul, copilul meu, sporește prin recunoștință. Marele sfânt al Bisericii noastre, Isaac Sirul, spunea că izvoarele tainelor se deschid cu cheia inimii mulțumitoare. Dacă vei reuși să-I mulțumești lui Dumnezeu pentru lucrurile pe care ți le-a dat, atunci harul va crește în tine.

Omul sfânt îi mulțumește profund lui Dumnezeu pentru fiecare lucru, oricât de mic ar fi, nu doar pentru evenimentele importante din viața sa. Îi mulțumește pentru tot ce a primit, bucurie sau suferință, pentru cea mai mică mișcare a trupului său, pentru tot ce-l înconjoară: soarele, stelele, atmosfera, cerul, o pasăre care cântă, o floare mică de la marginea drumului.

Cine dintre noi I-a mulțumit lui Dumnezeu că a creat această lume? În timpurile acestea artificiale, care ne-au îndepărtat de natură, de creația lui Dumnezeu, am devenit nerecunoscători. **Trăim vremuri ale nerecunoștinței.** Nu Îi mulțumim lui Dumnezeu și nu mulțumim nici oamenilor, celor de lângă noi: soțului, soției, copiilor, prietenilor, colegilor.

Însă omul lui Dumnezeu trebuie să aibă inima plină de mulțumire, în primul rând pentru că este Dumnezeu și ne-a făcut moștenitorii Împărăției Sale. Cum mulțumim? Dăruindu-I totul: durerile, luptele, încercările, greutățile, eșecurile, bucuriile noastre, chiar moartea noastră. Și ce-I dăruim? Lucruri temporare. Dar ce primim în schimb: lucruri veșnice și cerești.

Să învățăm să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru tot și pentru toate. Când inima se mișcă spre această recunoștință, atunci luptele devin mai ușoare, încercările primesc un alt sens, ochii noștri sunt luminați și vedem viața diferit, în dimensiunea veșnică a lui Dumnezeu.

Și atunci poate să se sălășluiască harul lui Dumnezeu în inima noastră!

Mitropolitul Athanasie de Limassol

Eroi au fost, eroi sunt încă

Monahia Teodosia (Zorica Lațcu)

Martirii închisorilor - desen de Elena Murariu

Noi suntem undeva, în iarba moale,
În spicul copt, în țarina fierbinte
În munți, cu mândrele poieni la poale,
Noi n-am murit de tot, luați aminte!

Noi stăm și astăzi strajă-ndelungată,
Sus, sus, la ale veșniciei porți
Să aducem iarăși jertfă ne'ntinată,
Luați aminte, noi nu suntem morți!

Cum stăm noi jertfă lângă Dumnezeu,
Din noi se-naltă flacăra cea vie,
Prin care-n ceruri amintim mereu
Că este pe pământ o Românie.

Și dacă neamul plânge în nevoi,
Noi stăm de veghe sus necontenit
Și cerem izbăvire pentru voi,
Căci numai pentru asta ne-am jertfit.

rugăm pe frați să facă rugăciune pentru terminarea sa în timp util.

Cine a realizat acoperișul Altarului?

Meșterii care au pus șindrila și pe Biserică, șindrila de pe Altar fiind identică. Urmează schimbarea **crucilor**, pentru că cele de acum nu sunt rezistente. Cele trei cruci de pe Biserică și două de pe Altarul de vară vor fi executate de meșterul Gheorghe din Gai, cunoscut în orașul nostru pentru astfel de lucrări. În Altar mai este de finalizat placarea cu marmură, care a fost achitată de unul dintre frații noștri, alături de Sf. Masă din Altarul de vară, care are aceeași dimensiune și calitate cu cea din Biserică.

Vedem cu toții dimensiunea mare a acestui Altar de vară...

Da, el a fost conceput pentru a putea sluji acolo 12-16 preoți, precum se întâmplă la hramuri. Am ales o formă dreptunghiulară, iar nu octogonală sau rotundă, cum au de obicei, tocmai pentru a păstra linia arhitectonică a Bisericuței.

*Spre bucuria noastră, la slujbe auzim acum limpede glasurile a **două clopote**. Vă rugăm să ne spuneți câte ceva despre ele.*

Ele au fost instalate în clopotnița Altarului de vară. Clopotul mic este cel care a stat ani de zile în turla Bisericuței. Acesta a fost donat de preoteasa Maria, care a avut acest gând în momentul în care părintele Ștefan i-a spus că clopotul este inima lui Hristos care bate în Biserică și pentru credincioși. Clopotul mic a fost adus din Ucraina.

Clopotul mare, care a stat ani de zile în curtea Bisericii, a fost adus de părintele Călin Dragoș de la Olari, tocmai din Innsbruck, Austria, unde există unul dintre cele mai renumite ateliere de clopote din Vestul Europei. Am observat cu bucurie că, deși nu au fost gândite să bată împreună, cele două clopote sună foarte bine, armonizându-se frumos.

Am înțeles că în Altar va fi pusă sticlă...

Da, în următoarele săptămâni vor fi montate **geamuri de sticlă**, după modelul celor de la Altarul de vară al mănăstirii Prislop, respectiv cu un spațiu de aerisire în partea de sus. Ele sunt necesare pentru protejarea Sfintelor Taine de vânt și ploi. De asemenea, la intrarea centrală în Altar și la cea laterală vor fi câte două uși complet din sticlă, care se vor deschide la slujbe.

Dimensiunea mare a Altarului va permite așezarea în interior a spațiului pentru săvârșirea Proscomidiei, a diaconiconului și a celor două străni. Partea de la intrare va fi destinată împărtășirii credincioșilor, care vor putea intra pe scările centrale și vor coborî pe cele laterale. Odată cu târnosirea Bisericuței va fi sfințit și Altarul de vară.

Aș dori să spun faptul că **toate lucrările pe care le-am amintit mai sus au fost suportate de ctitorul nostru, dl. Constantin Beu**, pe care să îl țină Dumnezeu pentru râvna și dragostea sa deosebită. Jertfa sa va trebuie continuată și de noi, de fiecare în parte, pentru cele ce mai trebuie realizate.

*Să coborâm în **curte**...*

Curtea este o altă provocare. Copacul Paulownia de pe platoul din fața Altarului de vară, de umbra căruia ne bucurăm cu toții și despre care părintele Petru Vamvulescu spunea că seamănă cu un policandru, nu îngăduie să crească iarba. Ca atare, vom placa platoul cu piatră de Maramureș, pe toată lungimea Bisericuței. Cu mila lui Dumnezeu vom schimba și pavelele de pe aleea de la intrare și din jurul Bisericuței (întrucât sunt denivelate și uzate), cu un pavaj de beton, care imită piatra.

*Am văzut cu toții că bannerele cu sfinți de pe zidul din dreapta curții au fost înlocuite cu niște **bolți**.*

Da, intenționăm fie să pictăm aceste bolți, fie să le placăm cu mozaic. Vom vedea ce presupune ca rezistență și costuri. Deocamdată în ele și deasupra lor vor fi amplasate icoane-bannere, pe care le vor putea dona credincioșii.

*În afara platoului pietruit va rămâne **spațiu verde**?*

Da, iar în această vară ne dorim să amplasăm un sistem de udare a gazonului mai eficient. Totodată dorim plantarea unor copaci ornamentali, potriviți cu un spațiu de rugăciune și care să înfrumusețeze curtea.

O altă lucrare este **lumânărarul**, întrucât cel existent este provizoriu, nefiind potrivit pentru a aprinde lumânări în el. Noul spațiu, care va rămâne pe același amplasament, dar va fi mai mare, se va realiza din fier forjat, îmbrăcat în sticlă, și cu două mese, pentru vii și pentru adormiți.

Încă mai este mult de lucru. Există un termen pentru terminarea construcțiilor?

Toate aceste lucrări, care vor face din Bisericuță un rai de taină, vor trebui finalizate până în data de 18 septembrie, ziua de adormire a Părintelui Ilarion Felea, când nădăjduim că va veni în mijlocul nostru Preafericitul Patriarh, care își dorește mult să participe la parastasul ce va fi săvârșit în perspectiva canonizării. Cu aceeași ocazie ne dorim să se facă și târnosirea cea mare a Bisericii.

Nu putem să nu remarcăm faptul că în ultimii doi ani s-a construit și lucrat la aspectul Bisericuței poate cât în alți 12...

Cred că Dumnezeu a dat vremea pandemiei și ca o perioadă de răgaz și cugetare la ce ar mai trebui făcut la Bisericuță, iar apoi ne-a ajutat să punem în practică aceste proiecte.

Vă mulțumim!

Interviul săptămânii

Bisericuța - Raiul cel de taină

***Părinte Lucian**, de o vreme încoace, atât interiorul Bisericuței, cât și curtea sunt un adevărat șantier, iar frații din alte localități sunt surprinși de fiecare dată când vin, de schimbările care au loc. Vă rugăm să ne spuneți câte ceva despre ceea ce s-a realizat până acum și despre proiectele viitoare.*

Pornind din interior, să ne referim întâi la **pictură**. Aceasta s-a finalizat în decembrie, anul trecut. Atunci a fost și recepția lucrării, de către o echipă de profesori de pictură bisericească, de la București, și a primit calificativul „excepțional", ceea ce înseamnă cel mai mare calificativ. Dl. Profesor Băluț, pictorul, a mai lucrat și pentru alte biserici, inclusiv la Catedrala Nouă din Arad, unde a primit „foarte bine". Calificativul primit pentru Bisericuța noastră înseamnă că este o pictură cu adevărat de excepție, o pictură teologică, pe care o apreciază toată lumea. Ierarhii și părinții profesori care au văzut-o au fost impresionați de calitatea ei.

Rămânând încă în interiorul Bisericii, vă rugăm să ne spuneți câte ceva despre lucrările de lemnărie realizate.

S-a terminat partea de sculptură. În primul rând au fost făcute **axionițele** (*cele din dreapta și din stânga iconostasului, ca o prelungire a acestuia – n.n.*), tot de către meșterul care a sculptat iconostasul, respectiv dl. Ioan Foșalău din Nemțișor, jud. Neamț. Ne bucurăm că ele vor fi mobile, adică icoanele vor fi schimbate pe parcursul anului bisericesc. Acum sunt în axionițe icoana Răstignirii și cea a Învierii, dar în scurt timp vom pune icoanele Înălțării și Rusaliilor, iar la iarnă vor fi schimbate cu cele ale Nașterii Domnului și Botezului, dintre cele 8 icoane mari prăznicare. Icoanele au fost așezate în Sf. Altar, iar două dintre ele – Bunavestire și Schimbarea la Față sunt fixate permanent acolo. Reamintesc faptul că cele 8 icoane mari au fost pictate de dna Angela Hanc din Arad.

Vă rugăm să spuneți ceva și despre alte obiecte de lemn din Biserică.

Da, atât **scaunele** de pe părțile laterale, cât și **iconostasul** au fost recondiționate și lăcuite tot de către dl. Foșalău, însă cu sprijinul unora dintre frații noștri și al elevilor de la Seminar. Tot la capitolul lucrări în lemn menționez **lemnăria sculptată** de la stâlpi și arcade, precum și mascarea aparatelor de aer condiționat, care au fost făcute de dl. Martin din Arad, cel care a lucrat ușile împărătești de la Catedrala Mântuirii Neamului din București.

Amintind numele tuturor acestora, remarc faptul că sunt meșteri de primă calitate. Am considerat că în primul rând contează calitatea lucrării, iar nu prețul ei sau timpul în care au fost realizate (căci unele au fost făcute pe parcursul a câțiva ani).

Ar mai fi ceva de spus despre interiorul Bisericii?

Ne dorim să îmbrăcăm în lambriuri **spațiul de rigips** al scării care duce la pod, unde se păstrează obiectele de necesitate, și **tavanul pridvorului**, care la momentul construirii a fost placat în mod provizoriu cu melamină. De asemenea, amintim lustruirea **marmurei** de pe jos și cumpărarea unor **mochete** elegante, care vor fi puse la praznice și hramuri.

Să ieșim din Biserică... spre Altarul de vară...

Altarul de vară a fost o mare provocare pentru noi, cu multe ispite. El trebuia terminat acum 2 ani de zile, dar fiecare etapă, începând de la proiect, continuând cu săpăturile (fundația fiind obligați să o realizăm ca pentru monumente istorice, cu foarte mult fier-beton), și construcția efectivă au fost întârziate din motive independente de voința noastră. Meșterul care a sculptat lemnăria Altarului se numește Gherontie și este din județul Bihor. Lemnul este de stejar, iar sculpturarea lui s-a făcut la atelierul meșterului, echipa dânsului doar asamblând aici părțile componente. Lucrarea este aproape finalizată, mai trebuie terminat doar scaunul unde stă arhiereul.

Vedem că sunt și alte lucrări în curs de finalizare la Altar...

El trebuia terminat de Paști, apoi am amânat tot cu câte o duminică. Î

Chipuri luminoase

GHEORGHE ILANIDIS – vânzătorul cel milostiv

Gheorghe Ilanidis s-a născut în anul 1919 în Asia Mică, din părinți credincioși, de la care a deprins încrederea desăvârșită în pronia lui Dumnezeu. Mama lui nu știa carte, însă i-a crescut cu dragoste pe cei patru copii ai săi, dându-le o bună educație. În fiecare seară îi aduna lângă ea, ca să se roage împreună și să facă metanii, zicându-le:

- Totdeauna să vă rugați și să faceți metanii pentru mai-marii voștri, ca să-i miluiască Dumnezeu, să le meargă bine treburile și așa și voi veți fi bine și vă veți face treaba!

De la maica sa, Gheorghe a învățat și să postească. Până la adormirea ei, la vârsta de cincizeci și trei de ani, ea, cu toate că avea pântecele umflat din pricina cancerului la ficat, se străduia să-și facă metaniile și să nu lase postul. Toată credința și duhul de nevoință al mamei le-a moștenit fiul ei, Gheorghe. El a venit în Grecia cu familia sa ca refugiați. Împreună cu fratele său a deschis un magazin de pește și astfel își câștigau cele necesare traiului. Războiul din 1940 l-a aflat pe Gheorghe împlinindu-și stagiul militar. Din prima zi, unitatea lui a plecat pe front în Albania. A luptat cu vitejie și jertfire de sine. Totdeauna avea în buzunar Sfânta Scriptură și când ceilalți se odihneau, el citea cuvântul lui Dumnezeu și se ruga. Odată, deși el însuși era slăbit de foame, a preferat să rămână flămând și să împartă mâncarea sa ostaticilor italieni, care se aflau într-o stare mai rea. Își iubea foarte mult țara, fiind un adevărat patriot. Când asculta imnul național și când se ridica steagul, era stăpânit de emoție și îi curgeau lacrimile.

Când s-a căsătorit, împreună cu credincioasa lui soție se rugau totdeauna, posteau și se îngrijeau să le transmită celor patru copii ai lor dragostea pentru Dumnezeu. Cu multă bucurie mergea și asculta predici și adesea spunea: **„Noi nu avem îndreptățire să facem păcate, fiindcă am auzit atât de multe cuvinte de învățătură în biserică și la predici!"**

Odată, un vânzător de pește ambulant i-a cerut o factură ilegală, pe care desigur că nu a vrut să i-o facă. Atunci acela s-a mâniat și l-a lovit în față. El însă i-a răspuns liniștit: „Pentru ce mă lovești? Ce rău am făcut? Dacă vrei, lovește-mă și peste celălalt obraz!" Spunând acestea, și-a întors obrazul, ca acela să-l lovească și a continuat: „Însă n-am să primesc să fac fărădelege!"

Adesea dădea la văduve și orfani cei mai buni pești și creveți. De asemenea, mergea la spital și ducea mâncare bolnavilor care nu aveau nici o rudenie. Într-o zi, soția sa a mers cu copiii la locul de joacă. Atunci când s-au întors acasă, au găsit una dintre camere goală: lipseau patul, așternutul, plapuma, perna și altele. Soția sa a înțeles îndată: „A găsit vreun sărac și i le-a dat", s-a gândit ea. Seara, când s-a întors de la lucru, soțul său i-a povestit că a găsit un bolnav de tuberculoză și s-a dus la casa lui. A văzut că dormea pe o rogojină pe podea. Starea lui era foarte gravă. A venit acasă, a luat tot ce era în cameră și i-a dus bolnavului.

- *Noi*, i-a spus soției sale, *slavă lui Dumnezeu, putem să cumpărăm altele! Nu aveam atât de mare nevoie de ele precum acest om!*

Când lua pensia, mergea cu nepoții săi în parcul copiilor și totdeauna le dădea din buzunarele sale caramele și ciocolate, ca să le împartă celorlalți copii. Când îl întreba cineva de ce face aceasta, spunea: „**Ca să învețe să dea**." Adesea zicea: „ Când dai, îți dă Dumnezeu!". Prietenii săi îi spuneau că dacă nu ar fi dat atâtea și ar fi făcut economie, și-ar fi putut cumpăra două blocuri. El însă răspundea:

- Mai de preț este bucuria pe care o simte sufletul când dă, decât blocurile!

Vreme de nouă ani a fost epitrop al bisericii din enoria sa, unde s-a ostenit cu multă evlavie.

Când s-a îmbolnăvit de cancer, cu toate că fiii săi nu i-au spus diagnosticul, el a înțeles și a zis:

- Cred că am cancer. De ce să aibă atâția și atâția și eu să nu am? Bine a venit!

Din pricina acestei boli suferea mult, însă niciodată nu s-a plâns și nu a cârtit. Răbda durerea ca să nu-i mâhnească pe ai săi. Totdeauna spunea cu zâmbetul pe buze: „Slavă lui Dumnezeu!"

Cu trei zile înainte de a adormi, s-a spovedit, s-a împărtășit și a spus familiei sale că peste trei zile se va muta la cele veșnice. I-a sfătuit pe copiii lui să aibă totdeauna dragoste între ei, pentru că el îi va privi de sus și astfel se va bucura. Într-adevăr, după trei zile, pe 25 august 1997, a adormit.

Veșnică să-i fie pomenirea!

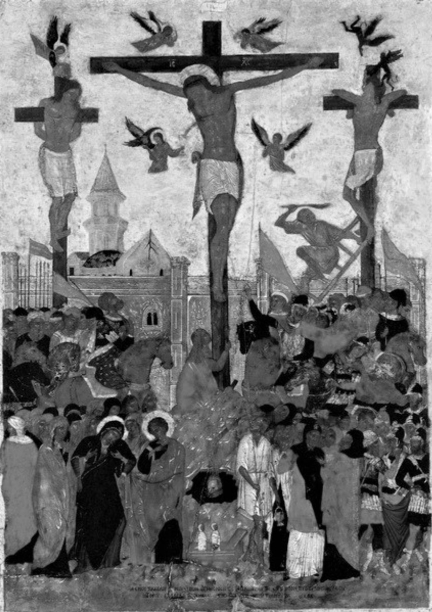
I.G.

Lecţia istoriei

Dezlegarea prezentului

PRIN ÎNȚELEGEREA TRECUTULUI (7)

Preot Ștefan

Cuvântul Sf. Apostol Pavel ne-a învățat mult despre cum au ajuns să fie oamenii acestui veac luciferic. Din păcate, deși mereu învățând, nu ne înțeleptim.

Părintele Arsenie Boca zicea: „***Copiii sunt rezumatul a ceea ce au făcut părinții 20 de ani înainte de a-i zămisli și a-i naște***". Ca să înțelegem ce este cu noi, fiii veacului XXI, trebuie să înțelegem ce s-a făcut în secolul anterior, căci noi suntem rezumatul a ceea ce s -a făcut atunci. Trebuie să știm că noi venim cu o zestre! Unul singur este cel care nu are zestre și este neatins de păcat: Iisus Hristos. Și doar în El putem găsi izbăvirea. Așadar, trebuie să ținem cont de bagajul cu care venim, de la genetic, la educațional și la duhul lumesc. Este nevoie să știm toate acestea, ca să putem ști cum să-L urmăm pe Hristos.

În Vechiul Testament, Sf. Prooroc Daniel tâlcuiește visul regelui Nabucodonosor. Iată ce îi apăruse în vis: *„Iată un chip - acest chip era peste măsură de mare și strălucirea lui neobișnuită stătea înaintea ta și înfățișarea lui era grozavă. Acest chip avea capul de aur curat, pieptul și brațele de argint, pântecele și coapsele de aramă, pulpele de fier, iar picioarele o parte de fier și o parte de lut."* (Daniel 2, 31-34)

Noi suntem ca în visul lui Nabucodonosor: **avem cap puternic, ne merge mintea, dar picioarele ne sunt slabe, stricate**. Or, Hristos zice să-I urmăm Lui, adică să ne luăm crucea și să mergem după El. Ca să putem să-L urmăm, trebuie să știm cine suntem și cu ce răni am venit în lume. Femeia cu scurgere de sânge, care s-a apropiat de Mântuitorul pe la spate, știa ce problemă are, care e durerea ei, la fel și femeia cananeeancă și toți ceilalți bolnavi din Evanghelie. Dacă vrem să avem parte de Hristos, dacă vrem să avem o relație viabilă cu Cel ce ne dă viață, iar nu una fățarnică, mincinoasă, pe fundamente de mândrie, de infumurare, de prostie, de neștiință, **dacă vrem să fim în stare să-L urmăm, trebuie să ne smerim și să ne cunoaștem pe noi înșine**, să știm de la ce măsură pornim. Iar Hristos ne va dărui toate pe drumul acesta al silirii noastre.

Iar dacă ne descoperim pe noi a fi foarte leneși, neputincioși a călca cum se cuvine pe Cărarea Împărăției, dacă rugăciunile noastre nu au răspuns, dacă ni se pare că am făcut tot și nu se întâmplă nimic, că Cerul pare tot închis, aceasta se întâmplă și pentru că nu ne cunoaștem pe noi și nu cunoaștem veacul din care venim. **Dacă nu știm cu ce dureri și răni venim, nu vom primi vindecare**. De aceea zice Mântuitorul: *„Cere și ți se va da!"*. Dar mai întâi trebuie să știm ce să cerem. Este dureros, dar trebuie să ne privim rănile, să le vedem în adâncul lor. Și secolul XX are mai multe răni de moarte, date vieții.

La Nașterea Mântuitorului, lumea era un grajd, grajdul în care El S-a născut, căci atât de mult decăzuseră oamenii moral, duhovnicește și din toate punctele de vedere, ajungând într-o stare de animalitate. Foarte semnificativ este și chipul în care Își dă duhul Hristos: între doi tâlhari, care închipuie lumea. Iconic, lumea poate fi reprezentată prin cele trei cruci de pe Golgota: Crucea Mântuitorului și cele două pe care au fost răstigniți tâlharii. Noi toți suntem tâlhari: *„Cel ce nu intră pe ușă, în staulul oilor, ci sare pe aiurea, acela este fur și tâlhar"*. Staulul înseamnă viața, iar cine stă în staul fără a-l avea pe Păstorul oilor ca stăpân și povățuitor, este fur și tâlhar. Până la venirea lui Hristos, toți oamenii au fost furi și tâlhari. Iată în ce lume a venit Mântuitorul: *„întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit"*. Nu l-au primit pentru că erau tâlhari.

Prin balanța Crucii, Hristos împarte lumea în două: cei de-a dreapta și cei de-a stânga. Primilor le va zice: *„Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii"*. Iar celor de-a stânga le va zice: *„Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui"*.

După chipul Crucii, **în fața oricărei suferințe, lumea se împarte în două**. Iar primul război mondial a făcut această împărțire în două a lumii cu și mai mare putere. O parte, care s-a demonizat, precum tâlharul din stânga, care a început, de pe cruce, să-L batjocorească și să-L hulească pe Hristos Cel de pe Cruce. Dacă până atunci tâlharul era doar un făcător de rele, după aceasta el a devenit un drac, s-a demonizat, căci dracul Îl hulea pe Dumnezeu prin el. Astfel și-a asumat acel tâlhar suferința. Iar celălalt tâlhar a vădit că suferința ascunde multe taine și daruri. Suferința împarte și desparte lumea în două.

Primul război mondial este Hristos crucificat încă o dată în mijlocul lumii, așezat pe crucea suferințelor, cruce care desparte rămășița cea bună, cei care se doresc a fi cei aleși, de marea masă pe care suferința neasumată i-a aruncat într-o stare de demonizare din ce în ce mai mare.

Cuvinte de întărire

Cugetare despre sfârșitul lumii

Unii oameni rău povățuiți cugetă mai mult la sfârșitul lumii decât la sfârșitul vieții lor, deși este limpede că, atunci când unui om i-a sosit sfârșitul vieții, pentru omul acela s-a sfârșit și lumea odată cu viața.

Un frate ce venise la **Sf. Serafim de Sarov** se frământa întru sine cum să-l întrebe pe sfânt despre sfârșitul lumii. Sf. Serafim i-a cunoscut cugetul și i-a zis:

Bucuria mea! Cugeți prea înalt despre sărmanul Serafim. Cum să știu eu când va fi sfârșitul lumii și ziua aceea mare în care Domnul va judeca viii și morții și va răsplăti fiecăruia după faptele lui? Nu! Îmi este cu neputință a cunoaște aceasta.

Și dacă sfinții nu puteau cunoaște aceasta, cum ar putea păcătoșii? De ce am cunoaște ceea ce Mântuitorul Însuși a socotit că nu ne este de folos să ne descopere? Mult mai bine ne-ar fi să gândim că moartea noastră va sosi mai înainte de sfârșitul lumii decât să gândim că sfârșitul lumii va sosi înaintea morții noastre.

Sf. Nicolae Velimirovici

Patericul ne învață

Ziceau despre Avva Zenon că, mergând prin Palestina și obosind, s-a așezat să mănânce aproape de o grădină cu castraveți. Și i-a zis lui gândul:

Ia un castravete și mănâncă, căci ce este?

Iar el, răspunzând a zis gândului:

Dacă hoții se duc în iad, încearcă aici dacă poți să înduri iadul.

Și sculându-se, a stat în arșiță cinci zile și arzându-se, a zis:

Nu pot să îndur iadul.

A zis deci gândului:

Dacă nu poți, nu fura ca să mănânci.